

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hac hebdomade, dotes corporis, seu gloriosa vita Christi atque animæ
nostræ simul eum eo resurgentis qualitates proponuntur, indeque
veritates practicæ paradoxæque omnes eruuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

prævaricati estis, sed qui persistitis in peccato, ad-
dentes prævaricationem aut penitus impoeniten-
tes, aut repide penitentes: nec pericula fugientes,
vel post miseram experientiam, incertiva peccati.
Si prælibari possit aut prælegi tota sequens
hebdomada, consulem foret, ad pleniorẽ

hujus Veritatis intelligentiam; Cui & deser-
vire potest illa quæ habetur in 4. parte, Do-
minica 15.

Sicut à peccato, sic à peccati reliquiis re-
surgendum.

HAC HEBDOMADE, dotes corporis, seu vitæ gloriose Christi, atque animæ
nostræ simul cum eo resurgentis qualitates proponuntur, indeque veritates practi-
cæ, paradoxæque omnes eruuntur.

FERIA SECUNDA. DE IMMORTALITATE GLORIOSÆ Vitæ Christi.

Atque Anima cum eo Resurgentis.

Christus resurgens ex mortuis, jam non moritur, Mors illi ultra non dominabitur, Rom. 6.

VERITAS PRACTICA.

In Morte Immortalitas.

Sensus est, quod, quamdiu illa, qua simul cum
Christo mortua est & resurrexit Anima, in
morte vitæ sensualis permanebit, permanebit
etiam in quadam immortalitate morali,
quam participat ex Gratia Domini resurgētis.
Ratio est, quia illa immortalitas consistit in San-
ctificatione animæ, qua est peccati gravioris
exclusio.

Sed quamdiu anima permanebit in morte vitæ
sensualis, excludetur peccatum, & remanebit
semper sanctificata.

Ergo & simul Immortalis erit, illa morali im-
mortalitate, quam à Christo resurgente par-
ticipat. Atque ita in morte immortalitas, &
vitæ beatæ quadam similitudo, pro qua mors
illa nullus appetenda esset.

I. PUNCTUM.

Quandoquidem. Mystera seu Apparitiones Christi Domini resurgentis re-
servantur in rotum Paschale tempus,
nihil aptius & convenientius huic triumphā-

ti hebdomadæ considerari posse videtur, quàm
representatio gloriose vitæ, seu quæ in Chri-
sto Domino fuit, seu quæ est in unoquoque
nostrum, qui verè cum eo resurrexit.

Prima autem qualitas hujus gloriose vitæ
est IMMORTALITAS seu immutabilitas
status, quæ talis erat in Christo Domino, ut
anima non posset separari à corpore sicut po-
terat ante mortem & resurrectionem; Mors
illi ultra non dominabitur; ABSORPTA est
mors in victoria, inquit Apostolus. Congaude
illi, contemplantæ sacrum illud Corpus, admi-
rare gloriofam illam vitam quam debebat in
terris; exopta ut omnes illum agnoscant, di-
ligant, venerentur. Regi seculorum immorta-
li honor & gloria in secula seculorum. Dignus
es, Domine Deus noster, accipere gloriam & ho-
norem & virtutem.

Rom. 6.

1. Cor. 15.

1. Tim. 6.

Apoc. 4.

Ex hac autem immortalitate Christi, ema-
nat quædam immortalitas animæ, quæ dicitur
moralis, ut discernatur à naturali & super-
naturali. Naturalis illa est qua, moriente cor-
pore, nunquam moritur anima, quocunque
sit in statu post mortem. Supernaturalis &
beata dicitur, quando anima fruatur æterna
Beatitudine. Moralis denique, quando non
moritur anima morte illa exitiosa peccati: sed

ff 2 scm

Ps. 83.

semper sancta, semper Deo placens, & accepta, de virtute in virtutem quotidie proficit, donec videat Deum Deorum in Sion.

Hanc immortalitatem sicut & alias qualitates vitæ gloriose dicitur communicare Christus Animæ secum resurgenti, quatenus re ipsa gratiam confert hoc tempore, quâ fortius anima roboretur contra peccatum, sive id in honorem suæ resurrectionis præstet, sive id precibus Ecclesiæ donet, quæ multæ in eum finem his diebus diriguntur, sive in compensationem laborum quadragesimæ, sive quia verno accedente tempore, humores corporis & passionis animæ magis commoventur, & ideo plus gratiæ desideretur, sive ob aliam denique causam, id certò experiuntur Fideles quique, se longè robustiores quàm

Iac. 1.

antè contra peccatum illud, quod generat mortem, unde immortalitas illa moralis sequitur, si modo fideliter illi gratiæ cooperentur. Quid sit verò fideliter illi gratiæ cooperari patet ex veritate proposita. In morte Immortalitas, nempe si in morte vitæ sensualis constanter perduremus: Cum enim, ut dictum est, immortalitas hæc consistat in exclusione peccati mortalis, certè quantò anima longius ab eo refugiet, aut ejus admittendi minus erit idonea, tantò dicitur fidelius gratiæ cooperari, quâ peccato resistitur; Unde est egregium illud Sapientis monitum, licet subobscurum: Si spiritus potestatem habentis, vel ut habet Chaldaea, Si spiritus concupiscentia mala ascenderit super te, locum tuum ne dimiseris, quia curatio faciet cessare peccata maxima. Id est, si forte aliquando vehementius solliciteris in peccatum contra ac velles; Ne propterea perturberis, tantum ita firmiter & fideliter in bono proposito non peccandi; & quæcunque tandem occurrant committenda peccata, nullum prorsus committetur, sed cessabunt & evitabuntur omnia per divinam gratiam, & hanc fidelem curam.

Ps. 96.

Sic ad illa Psalmi verba: qui diligitis Dominum, odite malum: aptè sanctus Augustinus: Hinc apparet te diligere quod bonum est, si inventus fueris odisse quod malum est. O peccatum quod occidit Christum meum, quis te non odit, quis te non abhorreat! Et tamen, quot quantique peccatores! unam enim hoc? quia peccatum scilicet se odisse putant, & rem peccati diligunt. Adverte, ad dissolvendas omnes colligationes impietatis.

Ps. 98.

II. PUNCTUM.

Sed quamdiu anima permanebit in morte illa vitæ sensualis, longè aptior & paratior erit ad excludendum omne peccatum.

Quid est enim mors illa vitæ sensualis nisi refrænatio concupiscentiæ, unde est omne peccatum? Sicut enim malorum omnium atque adeo mortalitatis animæ, de qua hic agit, radix est cupiditas non refrænata; sic etiam ejus Refrænatio potest dici bonorum omnium atque adeo immortalitatis animæ radix: sic enim ait Deo Sapiens: Nosse 13 consummata iustitia est: & scire iustitiam & virtutem tuam, RADIX EST IMMORTALITATIS.

1. Tim. 6.

Sap. 13.

Non potest quidem ira refrænari concupiscentia, quin aliqua veniales culpæ, sive ex fragilitate, sive ex inadvertentia committantur, sed non inde procedit peccatum ad mortem sicut ab iis venialibus quæ fiunt ex libidine, sive ex appetitu indomito. Tanta est differentia utriusque status peccantium, ut qui non ex libidine seu immortificatione, sed ex inadvertentia tantum peccant, peccare non dicantur. Et scitis, inquit dilectus Discipulus, quia ille apparuit ut peccata nostra tollerent, & peccatum in eo non est. Omnis qui in eo manet, non peccat. Omnis qui natus est ex Deo, peccatum non facit; Id est, adeo leviter & venialiter peccat ut præ aliis peccare non videatur, neque ex illis levibus culpis tale sit periculum in mortales incidere sicut ex aliis. Quem eundem in sensum dixit Apostolus, Nihil damnationis est iis, qui sunt in Christo Iesu, qui non secundum carnem ambulant. Lex enim spiritus vita in Christo Iesu liberavit me, à lege peccati & mortis. O qualis libertas! qualis liberator! qualis in eum animæ liberatæ sensus!

1. Ioan. 1.

Rom. 6.

III. PUNCTUM.

Patet igitur evidenter, quàm verè sit posita in morte Immortalitas. Cum hæc immortalitas sit in exclusione peccati, & hæc peccati exclusio sit in morte vitæ sensualis: Ac proinde etiam patet quantopere sit incumbendū, ut quod ait S. Augustinus, relaxatione corporis puritas non obscuratur, sed potius abstinentes ab

Serm. 1. in

cōtra. 1. in

omni

omni luxu, ebrietate, lasciviam, demus operam sobria remissioni ac sancte sinceritati, ut quidquid modo, corporali abstinentia non acquirimus, mensium puritate queramus.

Totus est in eo Apostolus: ut sicut Christus resurgens ex mortuis jam non moritur, ita & nos immortalitatem ejus participantes, conemur eam omni modo conservare, conservantes nos diligentissime in morte vitæ sensualis, à qua est omne peccatum. Audi enim ut apertissime ad rem nostram! sed ita audi, ut rem attingas: *Quod enim mortuum est peccato, inquit, mortuum est semel, quod autem vivit, vivit Deo. Ita & vos existimate, vos mortuos quidem esse peccato, viventes autem Deo, in Christo Iesu. Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediat concupiscentiis ejus, sed neque exhibeatis membra vestra, arma iniquitatis peccato, sed exhibete vos Deo, tamquam EX MORTUIS VIVENTES, & membra vestra, arma justitiæ Deo. Peccatum enim vobis non*

dominabitur; Et post pauca: *Sicut enim exhibuistis membra vestra servire immunditiæ & iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ in sanctificationem: Quali dicat, ut ait Origenes, Currebant prius pedes vestri ad effundendum, nunc autem ad liberandum sanguinem currant. Protendebantur manus prius ut aliena diriperent, nunc protendantur ut propria largiantur. Circumspiciebant prius oculi alienum ad concupiscendum, nunc circumspiciant pauperes ad miserandum. Et uniuscujusque membri ministerium quod exhibuit vitis, aperit virtutibus, & actum quem exhibuit immunditiæ, ad castitatem nunc sanctitatemque convertat.*

Ad Evangelium *Peria*, de duobus Peregrinis euntibus in Castellum Emmaus, Luc. 24.

Tota de his est hebdomada secunda post Octavam Paschæ.

FERIA TERTIA. DE IMPASSIBILITATE CORPORIS Christi Domini, Et anima nostra, simul cum eo resurgentis.

Seminatur in Corruptione, surget in Incorruptione, 1. Cor. 15.

VERITAS PRACTICA.

In patientia Impassibilitas.

Sensus & Ratio est, quia impassibilis anima resurgentis, est ejus incorruptio.

Sed anima incorruptio est in patientia.

Ergo & in patientia impassibilitas, quæ quanti est pretii, tam pretiosa debet esse patientia.

I. P U N C T U M.

AD immortalitatem corporis gloriosi hoc addit IMPASSIBILITAS, ut non tantum à morte corpus sit liberum, sed etiam à vulnere, à morbo, & ab omni profus invalerudinis specie, adeo ut perpetuo, constantique utatur valerudinis commodo. Tale

igitur erat corpus gloriosissimum Christi Domini resurgentis, qui proinde in Psalmo dicebat: *Ego dormivi & suspiratus sum, & exsurrexi, quia Dominus suscepit me; non timebo militia populi circumdantis me.* Vocat mortem suam, somnum, inquit Bellarminus; quia tam facile illi erat, resurgere à mortuis, quam aliis evigilare à somno. Quod dicit verò se resurrexisse, quia Dominus suscepit ipsum, perinde est ac si diceret, non id humano fretum auxilio effecisse, sed inmixum potentia infinita divinitatis, qua & ipsum corpus suscitatum, illæsum deinceps reddet, ab omni profus offensione. Sicut enim in sanctissimo Sacramento, licet in mille partes rumpatur hostia, nulla unquam tamen fiet corporis læsio; sic profus in corpore resuscitato ad gloriam. O quam jure debebatur tali corpori, quod extrema

E. F. 3.

omnia.

omnia perpeffum fuerat, talis impassibilitas, ut jam nullo modo pati posset!

x. Ioan. 3.
1. Cor. 15.

Sic nos aliquando resurgemus, sic similes erimus. Vnusquisque in ordine suo; & quando illa lucefceret dies? Interea vero nunc quandoquidem, animā, cum illo resurgimus, hanc etiam impassibilitatem, quodammodo participamus. Sed mirum quod in patientia sit illa impassibilitas. Ita tamen omnino est, & hac ratione demonstratur.

Impassibilitas animæ resurgentis est ejus incorruptio, quæ duo denotat valde consideranda, ut discernatur à falsa & simulata Stoicorum apathia seu corporis insensibilitate & animi luctantis in adversis. Primum est negativum, non quo anima nihil sentiat, aut quo non tristetur vel lateatur: sed quo in omnibus sive prosperis sive adversis, sic se cum Dei gratia contineat, ut nullo pravo corrumpatur affectu. Non est pondus caræ virtutis, inquit sanctus Gregorius, insensibilitas cordis, quia & valde in sana per stuporem membra sunt, quæ & incisa sentire dolorem nequaquam possunt. Sic sanctus Augustinus explicans illud, quod de Christo Domino dicitur, turbavit seipsum: PEREANT, inquit, argumenta philosophorum, qui negant in sapientem cadere perturbationes animorum. Turbetur planè animus Christianus non miseria, sed misericordia: timeat, ne sibi porcat & Christo: contristetur peregrinari se à Christo: concupiscat regnare cum Christo: lateatur dum sperat se regnaturum esse cum Christo. Addi vero debet, quod licet etiam turbaretur miseria aut aliquo motu humano & naturali, tendente in objectum non ita honestum & licitum, quale est illud quod commemoratum est, non propterea corrumpetur animus si non consentiret & obediret illi motui. Nunc quamdiu, inquit idem sanctus Augustinus, concupiscit caro adversus spiritum, & spiritus adversus carnem; sat est nobis non consentire malis quæ sentimus in nobis.

x. Mor. 16.

Ioan. 11.
Tract. 60.
in Ioan.

L. de Con-
tin. c. 17

Es. 43.
Sap. 6.

Aliud autem positivum, quo incorruptio quæ nostram impassibilitatem facit, à profanis distinguitur, in bono fide & erecta in Deum intentione positum est. Satis erat Stoico se continere, ut sibi vel mundo placeret in illa sua continentia, & factum unum alio calcabat, ut Diogeni Plato exprobravit, facta. At Christianus nec sibi nec mundo vivit aut moritur, sed suo Christo; Propter te, inquit, mortificamur tota die. Hæc est incor-

ruptio quæ facit esse proximum Deo. Hæc est incorruptio quieti & modesti spiritus, qui est ante conspectum Dei locuples. Hoc est aurum ignitum, probatum, quod suaderis emere, ut locuples fias. Nonne te fines persuaderi?

1. Pet. 3.
Apo. 3.

II. PUNCTUM.

Sed hæc anima incorruptio est in Patientia.

Primo quidem quantum ad illud negativum, quo anima non consentit pravis suis motibus, totum hoc Patientiæ tam certo referri potest quam certum est, quod habet Tertullianus de impatientia, cui omne peccatum esse adscribendum sic docet; Malum, impatientia est boni; nemo impudicus non impatiens pudicitia, & improbus probitas, & impius pietas, & inquietus quietis. Sic prorsus ad patientiam refert sanctus Cyprianus, quod omnes illi vitiosi motus, quibus anima potest corrumpi, reprimantur; Ipsa est, inquit, quæ iram temperat, quæ linguam frangat, quæ libidinis impetum frangit, timoris violentiam comprimit, incendium simularum extinguit, & quæ plura prosequitur, quæ uno verbo expressit Dominus, dicens: Inpatientia vestra possidebitis animas vestras. O dives & tuta possessio.

Lib. de pac.

Lib. de bi-
no pac.

Luc. 21.

Deinde verò quoad aliud positivum, incorruptioni Christianæ proprium, ut divina spectet non humana, ut æternis moveatur non temporalibus; quis nescit eò tendere tam recta & directè Patientiam de qua hic agitur, quam ipse Deus se unum querit & spectat? Nam præter naturalem & acquisitam patientiam, alia est supernaturalis infusa, quæ dos quædam est animæ resurgentis, donum & compensatio fidelitatis, quam suis contra se certaminibus exhibuit; unde illud Christi Domini: Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei, Id est, tam firmum & constantem, ut nulla vi adversa corrumpatur, tam erectum & sublimem, ut uni deo serviat. Hæc est Charitas patiens, hæc patientia dilectrix Dei & proximi, quæ tam divina est, ut & Dei dicatur, & Deus illius esse: Deus, inquit, patientia & solatio, dei volis id ipsum sapere in alterutrum. Et rursum; Dominus autem dirigat corda vestra, in charitate Dei & patientia Christi. Hæc est denique patientia, quæ opus perfectum habet, ut sitis perfecti & integri, in nullo deficientes. Tunc ex illis es?

Apo. 3.

Rom. 15.
2. Thess. 3.

Iac. 1.

III. PUNCTUM.

III. PUNCTUM.

Quod vestimenta scidit, quod ronso capite in terram corruit, monstrat nimirum, quia flagelli dolorem sensit: Quod vero additur, adoravit, apertè ostenditur, quia in dolore positus contra flagellantis iudicium non excessit. Non omnino ergo non motus est, ne Deum ipsa insensibilitate contemneret: nec rursus omnino motus est, ne nimis dolendo peccaret.

Tu quidem satis esse velles impassibilis, nihil patiendo, nihil sentiendo: sed erras toto cælo, nam non est impassibilitas, nolle pati, sed potius velle. Nemo magis aut minus est passibilis, quàm qui magis aut minus velit pati. Sic velis pati libenter, ut patiendo non pecces, & impassibilis ac beatus existeres. Sic egregiè Salvianus; Nulli ut opinor beatiores sunt, quàm qui ex scientia sua atque voto agunt. Humiles sunt Religiosi, hoc volunt: pauperes sunt, paupertate delectantur: inhonorati sunt, honorem respuunt. Itaque quicquid acciderit iis qui verè religiosi sunt, beati esse dicendi sunt, quia inter quantumlibet aspera, nulli latiores sunt, quàm qui hoc sunt quod volunt. Nonne id ita iudicas? cur ergo non ita gaudes in alperis?

L. 1. de vero Iud. & Prov. Dei.

Ad Evangelium Feria, de Discipulis congregatis in cenaculo, quibus apparuit Christus, januis clausis, Luc. 24.

Habetur ejus consideratio Feria 2. hebdomadæ 3. post Pascha.

Videri etiam debet Dominica prima quæ in Albis dicitur.

Ac denique Christo ingredienti domum januis clausis, opportuna esse possent, quæ proponuntur proximè sequenti Feria.

Sic ergo est in patientia impassibilitas, quantum quidem impassibilitas animæ potest esse in corpore; nam & eam pati oportet necesse est, quia corpus quod corrumpitur, aggravat animam: sed si patienter patiat, non corrumpetur anima, licet aggravetur, & in corrupta manente anima, sit illa mentis impassibilitas, quæ tam pretiosa est, ut ab Apostolo *Theaurus* nominetur, & quanta in se suisque esset, sic luculentè describit; *habemus thesaurum istum in vasis fictilibus, ut sublimitas sit virtutis Dei, & non ex nobis. In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur; aperiuntur sed non desistimur: persecutionem patimur, sed non derelinquimur: deijcimus, sed non perimus. Et paulò post: Vt in nullo detrimentum patiamini.*

Hoc est esse incorruptum & impassibile, sic esse illæsum & invulnerabilem in mediis hostibus, non ut minimè patiaris, sed libenter: non ut minimè sentias mala pœnæ vel culpæ, sed ut illa patienter feras, & hæc religiosè fugias. Hæc est vera Philosophia, quæ nec insensibilem in malis reddit, neque minis sensibilem. Sic præclare S. Gregorius de constanti Jobo; *Quia, inquit, vera Philosophia regulam tenuit, contra utraque, mira se æquitatis arte servavit, ut nec quasi dolorem non sentiens flagella sperneret: nec rursus, ultra modum, dolorem sentiens, contra iudicium flagellantis insaniret. Cunctis enim rebus perditis, cunctis liberis amissis surrexit, scidit vestimenta sua, & ronso capite corruens in terram, adoravit.*

FERIA QUARTA. DE SUBTILITATE CORPORIS Christi,

Et animæ nostræ simul cum eo resurgentis.

Seminatur corpus animale, surget corpus spiritale, 1. Cor. 15.

VERITAS

VERITAS PRACTICA.

In infirmitate virtus: In impotentia potentia.

Ratio est, quia ubi majus est divinum auxilium, ibi magis verè & propriè virtus est, & potentia ad agendum.

Sed in infirmitate & impotentia, si humiliter agnoscantur, & Deo perfectè subjiciantur, majus est divinum auxilium.

Ergo & in infirmitate virtus, & in impotentia potentia. Quia certè consideratio multum valere debet ad rectum infirmitatis nostræ usum.

I. PUNCTUM.

HAc Subtilitatis dote potissimum conoscitur corpus resurgens, esse spirituale; nam hoc est maxime proprium spiritibus, quales sunt Angeli & animæ, penetrare omnia, nec ullis obliaculis quancumcunque duris & opacis detineri. Tale igitur erat gloriosum corpus Christi Domini resurgentis; Et hoc primum suæ gloriæ seu gloriæ vitæ resurgens, dedit argumentum, quod è clauso signatoque sepulchro prodiit, sicut postea januis clausis se medium inter suos discipulos statuens; Non per incorporatam naturam, sed per resurrectionis corporeæ qualitatem, impervia usu claustra penetravit, inquit S. Ambrosius.

Adora hoc gloriosum corpus: ama in eo hanc spiritalem qualitatem; admirare quàm modicum & quàm piè illa uratur, non penetrat totius orbis partes, ut poterat: non civitatum mœnia, non Judæorum domos; sed suos duntaxat invisit, & tanquam bonus pastor dispersos colligit. O penetra pectus meum amator cordis mei! quid foris stas? cur tamdiu pulsas? cur clamas, aperi, cum ipse possis obstantia quæque referare?

Sic porro animæ nostræ cum Christo resurgentes, quoddam subtilitatis & fortitudinis heroicæ donum participant, quo difficilia quæque pervincere, & ita quodammodo penetrare sine paratæ, nihil ut sit tam durum & invium, quod non aggrediantur & superent.

Unde illud generosissimæ Magdalenæ, Domine si tu sustulisti eum, dicito mihi ubi posuisti eum, & ego eum tollam, sic nonnullis liber contemplantando dilatare: Etiam si fuerit apud He-

rodem, aut apud Pilatum; etiam si fuerit à militibus custoditus; etiam si ego infirmi sim sexus: etiam si sola, & loci longa sit interca-pedo: nil me temerabitur, nil me terreat, nihil me detinebit. Et quod de Davide dicitur; Cum leonibus lusit quasi cum agnis, & in uris similiter sevit, sicut in agnis ovium; Sic proportione quadam de illis qui hoc dono donati sunt: Sunt autem ii omnes, qui verè cum Christo resurrexerunt, & quotquot sibi mortui, Christo soli vivunt. Cum enim ipsi agnoscant quàm sint ex se infirmi & impotentes, hinc fit, ut quò id magis agnoscunt, id verius dicatur quod modò considerandum proponitur: In infirmitate virtus, & in impotentia potentia.

Et ratio certè est evidens & perfacilis. Quis enim dubiter ubi majus est Dei virtus & potentia, ubi majus sentitur divinum auxilium, tum ibi etiam magis verè & propriè dici esse virtutem & potentiam, vel ad agendum, vel ad patiendum? Nam si Deus pro nobis, quis contra nos? DOMINVS meus, auxiliator meus, inquit Propheta, ideo non sum confusus, ideo posui faciem meam ut petram durissimam, & scio quòd non confundar. Iuxta est qui justificat me, quis contradicet mihi? Stemus simul: Quis est adversarius meus? accedat ad me. Ecce Dominus Deus auxiliator meus, quis est qui condemnet me? Denique quidquid se contra opponat, vel mundus universus, vel infernus totus, vel omnes simul junctæ creaturæ, quamdiu nobiscum erit Dominus, semper illud erit verum, quod dilectus ait Discipulus; Major est qui in vobis est, quàm qui in mundo. Nonne hoc credis?

II. PUNCTUM.

Sed in infirmitate & impotentia, si humiliter agnoscantur & perfectè Deo subjiciantur, majus adeest divinum auxilium, major Dei virtus & potentia.

Tres sunt potissimæ rationes, ad quas aliæ referri possent, Prima petitur ab ipsa Dei bonitate & misericordia, quæ quo egentior videt hominem, primò quidem illustrat & monet, ut se videat & agnoscat, quàm sit pauper & nudus & miser; tum si talem se agnoscat, aut si saltem de se nihil præsumat & atroget, benignitatis lux fontem aperit, & abyssus misericordiarum invocante misericordiarum abyssum, ubi abundaverat delictum, ibi superabundat gratia. Deinde

L. 10.
Comm. in
Lucam.

Cant. 5.

Ioan. 20.

Deinde verò, quæ secunda est ratio, si miser ille sic præventus à Domino non modo non inde se efferat, sed magis se ac magis humiliet, paupertatis suæ semper memor, & infirmitatis prædicator assiduus, sibi totus diffidat, ut se totum in divinam projiciat bonitatem; tum mirum quantum hac delectatus confidentia Dominus, sperantium in se corda roborat, confortat animos, & ad omnia vires subministrat. Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus, Deus meus adjutor meus, & sperabo in eum. Tum verò Dominus, quoniam in me speravit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognovit nomen meum. Hinc præclare sanctus Augustinus: Fortitudo nostra est infirmitatis in veritate cognitio, & in humilitate confessio. Tertio denique majorem id spectat Dei gloriam, ut quo infirmiore utitur instrumento, & apertius cognoscatur Deus esse, qui facit quidquid est admirabile, & quam sit admirabile quidquid facit. Tu venis ad me cum gladio & hasta & clypeo, dicebat pusillus David Giganti: Ego autem venio ad te, in nomine Domini, & dabit te Dominus in manu mea, ut sciat omnis terra, quia est Deus in Israël, & noverit universa Ecclesia hac, quia nec in gladio nec in hasta salvat Dominus. Sic humilis & generosa Judith; Erit hoc memoriale nominis tui cum manus femine deiecerit eum. Non enim in multitudine est virtus tua Domine, neque in equorum viribus voluntas tua est, nec superbi ab initio placuerunt tibi, sed humilium & mansuetorum semper tibi placuit deprecatio.

Sic ipse Dominus infirmitatem carnis nostræ assumpsit, ut gloriosius in ea de Diabolo triumpharet: unde illa sunt præclara sancti Augustini: Fortitudo Christi te creavit, infirmitas Christi te recreavit: fortitudo Christi fecit, ut, quod non erat, esset: infirmitas Christi fecit, ut, quod erat, non periret: O quantum debemus infirmitati! Quantum est scilicet redemptionis beneficiū. Jam non miror, quam multus sit, & quam facundus Apostolus in hoc divino consilio de prædicando, quo ad majorem sui notitiam, qua stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes, & infirma mundi, ut confundat fortia, & ignobilia mundi, & contempnibilia, & ea quæ non sunt, ut ea, quæ sunt, destrueret: ut non gloriatur omnis caro in conspectu ejus. Sed, quod miror, est, adhuc superesse carnem, quæ contra ipsum vanè

gloriatur. At maledictus homo qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor ejus. Vide locum Prophetæ integrum.

III. PUNCTUM.

Sic est igitur in infirmitate virtus, & in impotentia potentia, ut, quam verum est ibi maximè divinum adesse auxilium, tam sic certum & indubitatum, illic omnem præcipuè reperiri virtutem & potentiam, quæ est unicuique necessaria ad perfectè simul agendum & patiendum suo in gradu & ordine. Quod præclare configuratum in illis Machabæis, de quibus dicitur post imploratam divinam opem, quod convalescerunt animis, non solum homines, sed & bestias ferocissimas, & muros ferreos parati penetrare. Ibant igitur prompti, de caelo habentes adiutorem & miserantem Dominum.

Noane hoc ipsum est, quod Propheta commendabat, Infirmus dicat, quia fortis ego sum: Et quod dicebat Apostolus: Cum infirmor, tunc potens sum. Nempe hoc didicerat à Domino dicente sibi, sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Atque illud re ipsa expertus est, cum ut ipse scribit, in mea prima defensione nemo mihi adsuit, sed ovines me dereliquerunt: Dominus autem mihi assistit, & confortavit me, ut per me prædicatio impleatur. & audiant omnes gentes: & liberatus sum de ore leonis: liberavit me Dominus ab omni opere malo. Videsne quod dicebatur, tanto majus adfuisse Christi auxilium, quanto magis humanum deerat? & quanto magis infirmus erat Apostolus tanto magis firmus fuit?

Hæc est differentia Gratia, quæ data est Angelis, & quæ aunc datur hominibus: Nam, ut ait sanctus Thomas, data est Angelis gratia secundum uniuscujusque naturalem perfectionem: contra verò datur hominibus secundum eorum infirmitatem & indigentiam, quia medicinalis est gratia, quam quisque majorem recipit, qui se magis infirmum novit & confitetur. Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum: sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea. OPTANDA infirmitas, inquit sanctus Bernardus, quæ Christi virtute compensatur. Quis mihi dabit non solum infirmari, sed & destitui ac deficere penitus à meipso? Domini virtutum virtute stabiliar.

nam virtus in infirmitate perficitur. Quæ non sic intelligenda sunt, quasi ultro velimus esse infirmi, aut quasi ipsa infirmitas & impotentia naturalis sint ex se optanda, *Dominus est, qui mortificat & vivificat, qui pauperem facit & ditat: humiliat & sublevat.* Nostrium verò est nostra infirmitate non tantum non infirmari nec desperare: sed eò magis confidere quo infirmiores sumus; cum invocatus non desit Dominus qui nos confortet: aut si etiam non adesset sicut vellemus, velitque nos in nostra imbecillitate relinquere, neque tunc etiam dejiciamur, nec fortiores esse ve-

limus quàm velit Deus. Satis enim fortes sumus si nostram infirmitatem libenter portamus: & suam impotentiam generosè ferre; magna potentia. Vide infra Feria 3. hebdom. 4. & Feria 5. Pentecostes: Nec non in 3. parte, Feria 5. & 6. hebdomadæ decimæ.

Ad Evangelium Feria, de septem Discipulis piscantibus, &c. Joan. 21.

Vide Feriam 4. hebdomadæ 3. post Pascha. Tum in 1. parte, Sabbato hebdomadæ 2. post Epiphaniam.

FERIA QUINTA. DE AGILITATE CORPORIS CHRISTI

Domini,

Et anima nostra cum eo resurgentis.

Omnibus mobilibus mobilior est Sapiencia: attingit autem ubique propter suam mundiciam.

Sap. 7.

VERITAS PRACTICA.

In Tarditate Agilitas.

Sensus & ratio est, quia qua hic intelligitur agilitas non est precipitata voluntas, qua in studio curritur, sed matura & consultata diligentia, qua opportunè tenditur & pervenitur ad metam.

Sed illa matura & consultata diligentia non aliter quàm in tarditate peragitur.

Ergo in tarditate agilitas: Et quam sit illa tarditas, diligenter attendendum.

I. P U N C T U M.

*S. Aug.
122. Ci-
viti. c. 20.
S. Ber-
nard.*

Agilitatis resuscitati & gloriosi corporis dotem non aliter sancti Patres nobis commodius repræsentant quàm dicendo posse illa beata corpora si velint, cogitationum nostrarum sequi velocitatem. Quid velocius cogitatione nostra, quæ in instanti Romam se transfert, ac eodem inde momento Jerosolymam, & quovis alio? Talis erat agilitas gloriosissimi corporis Christi Domini, qua se suis in momento, in ictu oculi sibi videbatur, & ex eorum oculis evane-

scens, mox se spectandum præbebat aliis. *Vox dilecti mei: Ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles, similis est dilectus meus caprea hinnuloque cervorum.* En dilectus meus loquitur mihi, surge, propera amica mea, columba mea, formosa mea & veni. Quibus sponsæ verbis non modò agilitas corporis Sponsi, dum in teris degeret, sed & ejus Spiritus, cum in cælum remeasset, ad nos velocissimè visitandos exprimitur, simulque nostra declaratur quam ab eo participamus, ut quod jubet quanto citius exequamur. O veni Dilecte mi, aut trahere me ad te, ut possim currere in odorem unguentorum tuorum.

Non est dubium quin animæ cum eo verè resuscitatur hæc participant suo modo dotem sicut & alias, nam ut ait S. Bernardus, *velociter currit sermo ejus, & velocem habere desiderat sequentem.* Sed quid ea sit velocitas spiritalis, & quomodo per tarditatem explicetur, nunc attentè considerandum.

Sic autem paucis declaratur, si dixeris agilitatem non esse præcipationem & inconsultam pernicitatem animi, qua quis repente fertur quò tendit. Est enim hoc vitium contra quod sapè auditus Sapiens; *Vbi non est scientia anima, non est verum, & qui festinus est.*

est pedibus, offendet. Per scientiam autem animæ intelligit considerationem, quæ si omitatur in agendo, erit actio præceps & plena periculi: si verò adhibeatur, erit consulta & deliberata prudenter actio, unde sequitur, quòd agilitas in suo actu non potest melius exprimi, quàm si dicatur esse matura & consulta diligentia, qua opportunè tenditur & pervenitur ad metam aut terminum, quem sibi quisque proponit. *Sit timor Domini vobiscum*, inquit Rex Josaphat suis, & cum diligentia cuncta facite: non est enim apud Dominum Deum nostrum iniquitas: quasi diceret, nihil temerè & inconsulto Deo: nihil etiam negligenter agatur. Utrumque enim vitiosum est & iniquum, quod nunquam Deus probat: sic verò extrema temperentur, ut sit consulta diligentia. Nonne id æquum & rationabile?

II. PUNCTUM.

Sed illa matura & consulta diligentia non aliter quàm in tarditate peragitur.

Sicut enim diligentia considerationis, sic considerationi tarditas & maturitas quædam necessaria est, de qua possunt intelligi hæc verba Job, *Qui fecit ventis pondus & aquas appendit in mensura*. Sic enim præclare Divus Gregorius ad illa verba: *Dum superna sapientia replet animas, eas maturitate indita graves reddit, non illa maturitate, qua dicitur, filii hominum, usquequò gravi corde? Aliud namque est, gravem esse per consilium, aliud per peccatum: aliud est, gravem esse per constantiam, aliud per culpam. Ista enim gravitas pondus habet oneris, illa virtutis.*

De consideratione verò, quàm sit omnibus opportuna negotiis, sic aptè & accommodatè S. Bernardus: *Quid tam ad omnia valens quàm qua ipse quoque actionis partes benigna quadam præsumptione suas facit, præagendo quodammodo & præordinando, que agenda sunt? Necessario sanè, ne forte qua & prævisa & præmeditata poterant esse proficua, præcipitata magis periculo fiant. En primum quidem, ipsum fontem suum, id est, mentem de qua oritur, purificat consideratio: deinde regit affectus, dirigit actus, corrigit excessus, componit mores, vitam honestat & ordinat. Hac est qua confusa determinat, hiantia cogit, sparsa colligit, secreta rimatur, vera vestigat, versimilia examinat,*

*ficta & fucata explorat. Hac est qua agenda præordinat, acta recogitat, ut nihil in mente resideat aut incorrectum, aut correctione egens. Hac est qua in prosperis adversa præsentit, in adversis quasi non sentit, quorum alterum fortitudinis, alterum prudentia est. Quæ & alia considerationi maximè propria, quis non videat aliter peragi minimè posse, quàm cum aliqua diuturnitate temporis, quæ tarditas dici potest, quantum opponitur inconsulta præcipitationi, & quantum requiritur, quod toties commendat Sapiens, nihil sine consilio facias, & post factum non poenitebit. Nonne te sæpè poenituit, inconsultum fuisse? O quàm sapienter dictum: *Qui confidit in corde suo, stultus est: qui autem graditur sapienter, ipse salvabitur.**

III. PUNCTUM.

In tarditate est igitur illa spiritualis agilitas, quam à Christo Domino participamus, cum ipsamet Sapiencia, qua omnibus mobilibus *Sap. 17. mobilior est, attingat à fine usque ad finem fortiter, & disponat omnia suaviter. Et quidem factis patet suavitatis esse, nihil præcipitare, nihil periclitari; sed vide etiam atque etiam, quàm verum sit non minus id esse fortitudinis; seu quia sic concitatus & præceps ad agendum animi imperus retardatur; seu quia negotium facilius & foelicius conficitur, cum singulas ejus conficiendi partes & circumstantias attentè prius revolveris. Cum enim, ut ait Sapiens, *omni negotio sit tempus & opportunitas; non minus sæpè negotium perdes, si tempus opportunum prævertis, quàm si non sequareis. Tutius semper est & securius, quod alius monet Sapiens, *Inclina aurem tuam, & suscipe verba intellectus, & ne festines in tempore obductionis, id est, quo tempore non apertè liquebit, quàm possint agi omnia sapienter. Hoc denique postremum fuit, quod David moriens Salomoni filio commendaret: *Confortare, & esto vir, & observa custodias Domini Dei tui, ut ambules in viis ejus, ut intelligas universa qua facis, & quocunque te verteris. Hoc Is. 6. est esse virum & virum spiritualem, cum ita custodiæ Domini observantur, ut simul atq; parent, pareatur. Neque aliter volant quantumcunque sint alati Seraphim, quàm ad cognitam Dei voluntatem. Manus hominis sub penis aspicitur in illo mystico prophete curru, nihil ut fiat nisi consilium. Trahunt currum****

2. Par. 19.

Job. 28.

1. de Con- sol. 7.

19.

Eccles. 32.

Pr. 28.

Eccles. 5.

Eccles. 12.

3. Reg. 2.

Is. 6.

Eccl. 1.

Bos seu Vitulus & Aquila, ut velocitatem aquilæ bos temperet, & tarditatem bovis aquila concitet. Volubiles denique rotæ sunt oculatæ & plenæ spiritu vitæ, sicque procedunt vel subsistunt ad motum quo moventur. Qui se aliter movet, & agit, velut si quis se jinet ad laqueum, & nescit quod de peri-

Prov. 7.

culo anima illius agitur. Expende verba, Periculum anima, Periculum beatitudinis, periculum eternitatis.

Ad Evangelium Feria, de Maria Magdalena quaerente Dominum in sepulchro. Joan. 20. Vide Feriam 3. hebdomadæ 1. post Pascha.

FERIA SEXTA.

DE CLARITATE GLORIOSI CORPORIS Christi Domini, Et anima nostra cum eo resurgentis.

Seminatur in ignobilitate, surget in Gloria, 1. Cor. 15.

VERITAS PRACTICA.

In Tenebris Claritas.

Sensus & Ratio est, quod claritas, qua à Christo nobis communicatur, præsupponit multos & insignes fidei actus atque abnegationis proprii iudicii.

Sed illi actus fidei, & abnegationis sunt tenebra. Ergo in tenebris claritas, quæ non modo sibi, sed & aliis lucent viri spirituales & perfecti.

I. PUNCTUM.

AD alias corporis gloriosi dotes accedit claritas, de qua speciatim Apostolus: *Alia claritas solis, alia claritas lune, & alia claritas stellarum. Stella enim à stella differt in claritate, sic & resurrectio mortuorum.* Non est autem dubium quin Christus Dominus velut sol & longè supra solem claruerit, cum in ipsa sua transfiguratione talem se spectandum dederit Discipulis suis, simulque cum eo visi sint Moyles & Elias in maiestate seu claritate. Et quidem sic ab ipsa nativitate semper splendere poterat, nisi splendorem illum continuisset, ut corpus suum redderet passibile & mortale; post mortem vero ac Resurrectionem ratio quidem, quod sciatur, hominibus gloriosus & resplendens apparuit, sed Angelis ac beatis illis animabus, quas secum comites & socias semper habebat, non nisi in hoc gloriosissimo & splendidissimo

1. Cor. 15.

Luc. 9.

statu videbatur.

O quam tum verè speciosus forma præ filiis hominum! *QUAM gloriosus juste hodie Rex Israel! Quam dulcis vox tua: & facies tua quam decora, dilectissimi Jesu! ò quando te in ea videbo gloria, quando illud fieri quod orasti patrem: Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, & illi sint mecum, ut videant claritatem meam quam dedisti mihi!*

Pf. 44.
2. Reg. 6.
Cant. 2.

Inteum verò sicut se hic nobis communicat, ita & claritatem suam, quantum in hac mortalitate capaces sumus, non quidem corporibus nostris, sed animis, & illis præsertim qui configurati morti ejus, hoc modo occurrunt ad resurrectionem, qua est ex mortuis, ut loquitur Apostolus. Verum, quod multa eget consideratione; Non nisi in tenebris est illa claritas. Cum enim sit donum Dei eximium, præsupponit multos & insignes fidei atque abnegati iudicii actus. Sic inter alios passim, & fuse S. Augustinus: *Præquam mens nostra purgetur, debemus credere, quod intelligere nondum valeamus, quoniam verissime à Deo est per Prophetam: NISI CREDIDERITIS NON INTELLIGETIS.* Itemque alibi: *Dicis, quomodo creditur si non capitur: imò ideo bene creditur, quia non cito capitur: nam si cito caperetur non opus erat ut crederetur: sed credendo fit idoneus ut capias, nam si non credideris, nunquam capies, quia minus idoneus remanebis. Et rursum: Tanto qui que facinus aliqui proficiendo cognoscit, quanto religiosius antequam*

Joan. 17.

Phil. 3.

1. de agn. Chr.

Tract. in loan.

cognoscet

contra
aliquos, le-
gi &
Proph. In
libro octo-
gintatru
quasi.

agnoscere, Deo credidit. Quod & planius ex-
plicans; Credibilem, inquit, tria sunt gene-
ra: alia sunt qua semper creduntur, & nun-
quam intelliguntur, sicut historia temporalis: a-
lia qua mox ut creduntur, intelliguntur, sicut
omnes rationes humana: tertium, qua primò
creduntur, & postea intelliguntur, qualia sunt
ea qua de divinis rebus non possunt intelligi nisi
ab his, qui sunt mundo corde, quod sit præceptis
servatis qua de bene vivendo accipiuntur.

In quibus sancti Patris verbis tria sunt no-
tanda. Primum, quod dicit, capere, cognoscere,
intelligere, idem nobis esse debet ac claritatis
donum habere, quandoquidem hoc præcipue
dono, veritates evangelicæ perfectius capi-
untur, unde illustratur animus, vita, conver-
satio, & quidquid inde ad alios manat. Se-
cundum est, cum hujus intelligentiæ & cla-
ritatis plures sint gradus & alii aliis longè per-
fectiores; ab uno semper fit progressus ad al-
ium, & hos perfectioris intelligentiæ gradus
sic præcedit fides, ut quo præcedens fides fue-
rit insignior in actibus suis, eò etiam donum
intelligentiæ seu claritatis erit insignius. Ter-
tium denique observandum est, quod quanto
magis per fidem abnegatur & subjicitur in-
tellectus, eò major est fides: & quanto dif-
ficiliora creditu, firmitus & absque ulla hæsi-
tatione creduntur, tanto etiam magis abne-
gatur intellectus, ut patet in Abrahamo cujus
fides præcipue commendatur, quod contra
spem in spem credidit, & in re promissione Dei
non habitarit diffidentia, ut ait Apostolus. I-
tane credis? Itane intellectum abnegas & in
servitute Christi redigis? Viso dura nuntia-
ta est mihi, ait Propheta: qui incredulus est, in-
fideliter agit.

II. PUNCTUM.

Sed illi actus fidei & abnegati intellectus non-
nisi in tenebris fiunt.

Id est, nec videntur ea qua creduntur: nec
videri nec apparet humana ratio, cur ita
sint, ut creduntur. Imò sæpe contrariæ &
planè oppositæ sese offerunt rationes, cur non
ita sit ut fides dicit. Ista autem rationis huma-
næ oppositio, cæcitas quædam est mentis &
meræ tenebræ sunt; sicut si lumine solis aut
usu oculorum privareris. Sic ne videret Abra-
hamus, quod sibi dictum fuerat de futura
prole, occurrebant rationes ab ætate centum

annorum & à sterilitate conjugis, quæ miras
in ejus animo creabant tenebras. Nec propte-
rea minor erat ejus fides, imò & major ut di-
ctum est, cum sic eò magis intellectum capti-
varet & Deo loquenti subjiceret, quò minus
videret in humano modo possibile & futu-
rum quod credebat.

Sic planè nobiscum agitur, quamdiu pere-
grinamur à Domino, sic omnis nostra est fi-
des in tenebris, in obscuritate mentis, in cap-
tivitate intellectus, in speculo & in enigmate, ut
ait Apostolus: & quotquot de fide scribunt
Patres sic sentiunt, *Habet, inquit sanctus Hi-
larius, non tam v. niam quam meritum, ignora-
re quod credas.* Et sanctus Gregorius; *Divina
operatio, si ratione comprehenditur non est admi-
rabilis: nec fides habet meritum cui humana ra-
tio præbet experimentum.* Et idcirco tam rara
est fides, quia nolunt pati tenebras sine qui-
bus nulla est fides quæ Deo placet. *O genera-
tio incredula, dicebat Christus Dominus,
quamdiu apud vos ero, quamdiu vos patriar?*

III. PUNCTUM.

Ergo in tenebris claritas; Quia claritas in fi-
de est, & fides in tenebris. *Quasi lucerna lu-
eens in caliginoso loco; donec dies elucescat, & lu-
cifer oriatur in cordibus nostris, ut ait sanctus
Petrus.* Et certè, si, ut vidimus, claritas in
præmium detur, neque præmium à Deo con-
feratur nisi merito proportionato & conve-
nienti cum ipso præmio: quid convenien-
tius lumini, in ratione oppositionis, quam
tenebræ? quid magis debitum tenebris, si te-
nebræ merentur aliquid, quam quod eis op-
ponitur, lumen? sicut enim repulsa gratiarum
lumina non aptius & frequentius puniuntur,
quàm damnosis illis tenebris de quibus dicitur,
fiat via illorum tenebra & lubricum: sic
protus fideles & probatæ tenebræ non alio
conventioni modo compensari possunt
quam spiritali claritate & lumine, quo fit ut
sicut tenebra ejus, ita & lumen ejus. Hoc for-
tasse denotarum & expressum fuit in illis
duobus Prophetis, qui resplendentes appa-
ruerunt in monte cum transfigurato Domi-
no: nempe illi duo præ aliis cum desideras-
sent ardentius videre faciem Dei, dum vive-
rent: nec aliter tamen vidissent quam in la-
tebra, in caligine & in tenebris: tam verò vi-
derunt eum in tanta claritate, quanta nun-
quam

1. Cor. 13.

8. de Tri-
nitate.
Hom. 26.
in Evang.

Marci 9.

2. Petr. 1.

Pf. 34.

Pf. 138.

Matth. 17

Exodi 33.
3. Reg. 19.

quam se aliis videndum præbuit: ut sic eorum tenebras aperto lumine compensaret.

O quantum falleris, curiose persecutor divinæ providentiæ, cum causas quæris, cur res aliter atque aliter quam putares aut velles, tibi eveniunt? Si tu altiora quæsieris & plura nosse appetas, quam permittat Deus, opprimèris à gloria, & in miserandam obrebreffces cæcitatem: si verò divinas illas tenebras, quas inhabitare dicitur Deus, adoraveris, & in quolibet adverso casu libenter eas toleraris; tunc erumpet quasi mane lumen tuum, orietur in tenebris lux tua, & tenebre que erunt sicut meridies: & requiem tibi dabit Dominus semper, & implebit splendoribus animam tuam. Sic cum Propheta & Apostolo quique fideles proficere, quoniam Deus qui dixit de tenebris lucem splendescere, Ipselluxit

Prov. 25.
Psf. 17.

Is. 58.

2. Cor. 4.

in cordibus nostris ad illuminationem scientiæ claritatis Dei in facie Christi Jesu.

Salubris porro est & his opportuna dictis admonitio ejusdem Apostoli: Eratis aliquando tenebra, nunc autem lux in Domino: ut filii lucis ambulate: Fructus enim lucis est in omni bonitate, & justitia & veritate, probantes quid sit beneplacitum Deo.

Vide Verbo Fides sparsim in singulis partibus: nominatim verò in 4. parte, Feria 2. 3. & 4. hebdomadæ vicissimæ; ubi de bonis tenebris.

Ad Evangelium Feriæ, De nobilissima omnium apparitione Domini, facta in monte Galilæe. Matth. 28.

Vide Feriam 2. hebdomadæ 4. post Pascha.

S A B B A T O. DE PLAGIS IN CORPORE CHRISTI Reservatis.

Ad perpetuam Memoriam.

Quid sunt Plage ista in medio manuum tuarum? Zacch. 13.

Memoria memor ero, & tabescet in me anima mea. Thren. 3.

VERITAS PRACTICA.

In oblivione memoria.

Sensus & Ratio est, quod Christi Redemptoris nostri memoria debet esse tam frequens & tam grata, quam ipsum exigit redemptionis beneficium.

Sed talem memoriam hoc beneficium exigit, quæ sit in oblivione cæterarum mundi rerum, quibus occupari posset & impediri.

Ergo in oblivione memoria: sive à memoria Christi sequatur altarum oblivio: seu potius ab illa oblivione perficiatur Christi memoria.

I. PUNCTUM.

Hob. 2.

Quam verè Apostolus dixerit, Videmus Iesum propter passionem mortis, gloria & honore coronatum; & quam verè id

præcipue dici possit de plagis in ejus glorioso corpore reservatis, jam supra vitum est. Nunc verò has sacratissimas plagas repræsentata tibi acrius, & singulas intueri attentius; adora, venerare, & inquire humiliter quam obrem eas sibi Dominus reservare voluerit. Quid sunt plage ista in medio manuum tuarum?

Multæ quidem cogitari possent causæ, sed hæc in primis expendenda, quod sic indicare voluerit, quam studiosè vellet perpetuam redemptionis nostræ memoriam à nobis recoli, cum & ipse notas ejus indelebiles in omnem æternitatem spectandas conservaret. Dicamus ergo cum Propheta; Si oblitus fuero tui, Jerusalem! si oblitus fuero tui, Calvaria! si oblitus fuero tui, CHRISTE JESU, si tuæ crucis, si tui pectoris, si tui precii, & meæ per te redemptionis: oblivioni detur dextera mea. Adhæreat lingua mea faucibus meis, si non meminero tui, si non proposuero te in principio la-

Ephes. 5.

Matth.

Matth.

Thren.

Zacch.

Matth.

Psf. 136.

Hob. 2.

pio letitia mea, in principio meditationis meae, in principio conversationis meae, in principio cunctae actionis meae.

Verum ut frequentior & gratior esse possit talis memoria, sic necessaria est ceterarum rerum oblivio, ut in hac rerum oblivione, dici possit esse nostra Christi memoria: Et hanc quidem veritatem allata ratio ita probat, ut & illam rerum oblivionem simul persuadeat. Quid enim non persuadeat redemptionis nostrae beneficium in quo illa fundatur ratio? Quis vero non videat talem ei recolendo deberi memoriam, qualem potest à nobis suo exigere merito, & sua conficere gratia? Nam si Pater proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum & cum illo donavit omnia: si Filius ipse pro nobis effusus est sicut aqua, nihil profusus reservans sanguinis: si denique Spiritus sanctus abundè nobis est datus, ut possimus, quod debemus, si velimus; quis tam impius, qui noller reddere quam tanto beneficio debet & potest memoriam? Memoria memor ero, & tabescat in me anima mea, Id est, totum me exhauriam, totum me dabo in illa memoria, quam debeo, conferenda. Memento verbi.

II. PUNCTUM.

Aqui hoc Beneficium talem memoriam exigit, quae sit in oblivione ceterarum mundi rerum, quibus occupari & impediri possent.

Primo enim exigit, ut nobis & mundo mortui, sicut ipse Christus pro nobis mortuus, soli Deo vivamus; ut qui vivunt, inquit, iam non sibi vivunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est & resurrexit. Talis autem mors, nonne rerum omnium oblivionem inducit & includit? Deinde vero talem exigit memoriam, quae sit ita frequens & grata, ut gratitudinem omnem Christo Redemptori testetur & proferat, quo ipse loco & tempore, potissimum velit à nobis proferri; Memento sermone mei. At nisi deponamus ex animo, ceterarum rerum memoriam, occurrent & occupabunt mentem, quo illo tempore, sui nos meminisse vellet Christus: Quis oblita es Dei Salvatoris tui. Denique tam ardentem simul cum memoria voluntatem à nobis exigit, ut non modò ejus recordemur, sed affectu moveamur, in recordatione tantae charitatis, quam exhibuit, nos redimendo, & quam

continuat, redemptionis nostrae diversos effectus per singula vitae momenta conferendo. Fili, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt. Nisi verò cetera obliviscamur, affectum nostrum sic dividens & secum rapient, ut vix nullus restet sensus recolendo & diligendo Christo. Coangustatum est enim stratum, ita ut alter decidat: & pallium breve utrumque operire non potest.

Ah Domine Jesu, quomodo possum tui oblivisci, qui mei dignaris sic continud recordari? aut quomodo possum sic tui meminisse, ut cetera quaeque obliviscat? Quomodo sic oblivisci omnium, ut tui solius meminerim?

Fili, diligis me plus his? Nolo aliam mei memoriam quam quae est ex vera dilectione. Qui verè diligit, sic dilecti meminit, nullis ut aliis rebus memoria retardetur. Cujus vero memoria nullis aliis rebus retardatur, quin dilecti meminerit, satis superque dicendus est aliorum oblivisci. Sic Scriptum de Levitis, qui dixit patri suo & matri suae: nescio vos; & fratribus suis, & nescierunt filios suos; hi custodierunt eloquium tuum, & pactum tuum servaverunt. Sic dictum sponsae: obliviscere populum tuum, & domum patris tui. Sic denique Apostolus: quae retro sunt obliviscens, quantum scilicet ei obviabant & eam impediebant, ne se ad priora extenderet. Nonne tu sic posses oblivisci?

III. PUNCTUM.

Sic ergo est in oblivione memoria, quam de Christo conservare debemus; ut si quid obstat, quò minus frequentissime & studiosissime de illo cogitemus & loquamur, totum illud planè abjiciamus, & perinde reputemus atque illa quae oblivioni mandamus; Sicut de se ait Deus. Oblivione obliviscar eorum. Nullius rei memoriam potest Deus abjicere, dicitur tamen illa oblivisci, à quibus id retrahit, quod contulisset. Sic dicuntur ingrati oblivisci benefactorum, quando id non praestant quod gratitudo exigit, licet meminerint personae & nominis, cui se debere fatentur; sic de his Sapiens: Repromissorem fugit peccator & immundus; Bona Repromissoris sibi adscribit peccator, & ingratus sensu derelinquit liberantem se.

Sicut itaque sufficiens erit rerum oblivio, si nul-

Luc. 15.

Is. 28.

Deut. 32.

Ps. 44.

Phil. 3.

Osee 1.

Ecclesi. 19.

si nulla res à recogitando sæpe & opportune Christo te avocet, sic prorsus si quid impedit, si quid magis mentem tuam occupat quam Christus tuus; tunc non rerum sed Christi oblivisceris. Alterutrum necessariò capienda est oblivio, vel rei, quæ memoriam Christi exturbat; vel Christi, cujus memoria cedit illi objecto quod prævalet. Itane verò Christi oblivisceris, & magis memores nescio quid, quod vel est malum vel bonum? si malum, qualem Christo facis injuriam, cui, quod est malum, anteponis? Quod si est bonum: à quo tandem est illud bonum, nisi à Christo? Quam verò reddis gratiam si beneficium Benefactori præfers? Ex omnibus vero datis bonis, seu collatis beneficiis, cum illud sit excellentius, quo nos redemit suo Sanguine, velitque crebrius illud à nobis frequentari; cedant cætera quantum necesse est, ne, quæ insignior est gratia, cedat aliis.

Ibid.

Gratiam fidejussoris ne obliviscaris: dedit enim pro te animam suam. O quale donum!

ò qualem exigit memoriam, si dono debet respondere memoria! Estne aliquid animæ Christi pro te datà melius & pretiosius? *Memento mei cum bene tibi fuerit*, dicebat Joseph Captivo suo liberando, & in pristinum gradum revocando. Et tamen *succedentibus prosperis oblitus est Interpretis sui*. Nonne sic mundi prospera te à Christo avertunt? At saltem illum imitare Ægyptium, qui demum Josephi reminiscens, ait, *Confiteor peccatum meum*. Sic confitere nimiam ingratitude tuam; & expavescere ad id, quod de belluis scribit S. Ambrosius: *Ille impertita alimonia servant memoriam; tu non servas salutis accepta*.

Gen. 41.

Ibid. 41.

L. 6. Hebr. xam. 4. 4.

Vide in 3. parte, Dominicam 13. de vera Gratitude.

Ad Evangelium Ferie, De Petro & Joanne currentibus ad sepulchrum. Joan. 20.

De his agitur Ferie 6. hebdomadæ 1. post Pascha.

DOMINICA IN ALBIS

QUÆ EST

PRIMA POST PASCHA.

DE IISDEM CHRISTI DOMINI

Plagis.

Ad remedium Infirmi-tatum nostrarum Reservatis.

Infer digitum tuum huc, & vide manus meas; & affer manum tuam, & mitte in latus meum; & noli esse incredulus, sed fidelis. Joan. 20.

VERITAS PRACTICA.

In Plagis sanitas.

Sensus est, quod presentissimum cujuscunque tentationis & infirmitatis remedium, sit in Plagis Christi.

Ratio est, quia Remedium tentationis & cujuscunque infirmitatis spiritualis eò est effi-

ciacius, quò imaginationem & appetitum seu affectum nostrum cohibere suavius & fortius simul potest.

Sed valis est consideratio seu representatio plagarum Christi.

Ergo & est remedium presentissimum seu efficacissimum; atque illius usurpandi facilitas est comparanda,

I. PUN-